

HET
ANTWOORD
VAN
DE **ALBATROS**

HENK DE VELDE

Inhoud

Voorwoord	11
Deel 1	13
Hoofdstuk 1	17
Hoofdstuk 2	29
Hoofdstuk 3	41
Hoofdstuk 4	55
Hoofdstuk 5	65
Hoofdstuk 6	77
Hoofdstuk 7	85
Hoofdstuk 8	105
Deel 2	111
Deel 3	153
Gegevens C1000	155
Kort logboek	157
Verslag meteobegeleiding	167
Posities en afstanden, per week en per dag	173
Mondvoorraad	179
Boeken aan boord	181

Voorwoord

De meeste zeeboeken worden gedomineerd door het verhaal van de man met zijn zeil. Ze beschrijven de boot, de route het waar en waarom van het zeilen wisselen, het weer en de hoogte van de golven. Verder lees je wat hij eet en hoeveel palmbomen er op een eiland staan. Zeereisboeken noem ik ze.

Ook dit boek gaat over de zee. Maar elke reis is ook een reis in mezelf. Ik ben altijd het meest benieuwd naar wat er met mij gedurende de reis gebeurt. En ik ben ik niet alleen, ik ben ook diegenen die ik achterlaat. Vooral op deze reis met de C 1000 heb ik meer achtergelaten dan ooit.

Dit boek is mijn proces van teamgeest naar eenzaamheid terug naar teamgeest. Ondanks alles...

Ik heb zitten denken over een titel. Maar de werktitel is de definitieve titel geworden. Omdat ik ooit het antwoord wil; niet van God, waar mijn boek ook over gaat, niet van een albatros, zoals in de titel, maar van een mens, het antwoord van een mens op een vraag die ik aan tientallen kan stellen maar waarop slechts één een antwoord kan geven...

Zo ging ik onderweg.

Sterker nog, ik was een maand voor de start reeds onderweg, waardoor de band met het team dat me begeleidde al voor de start aan het vervagen was.

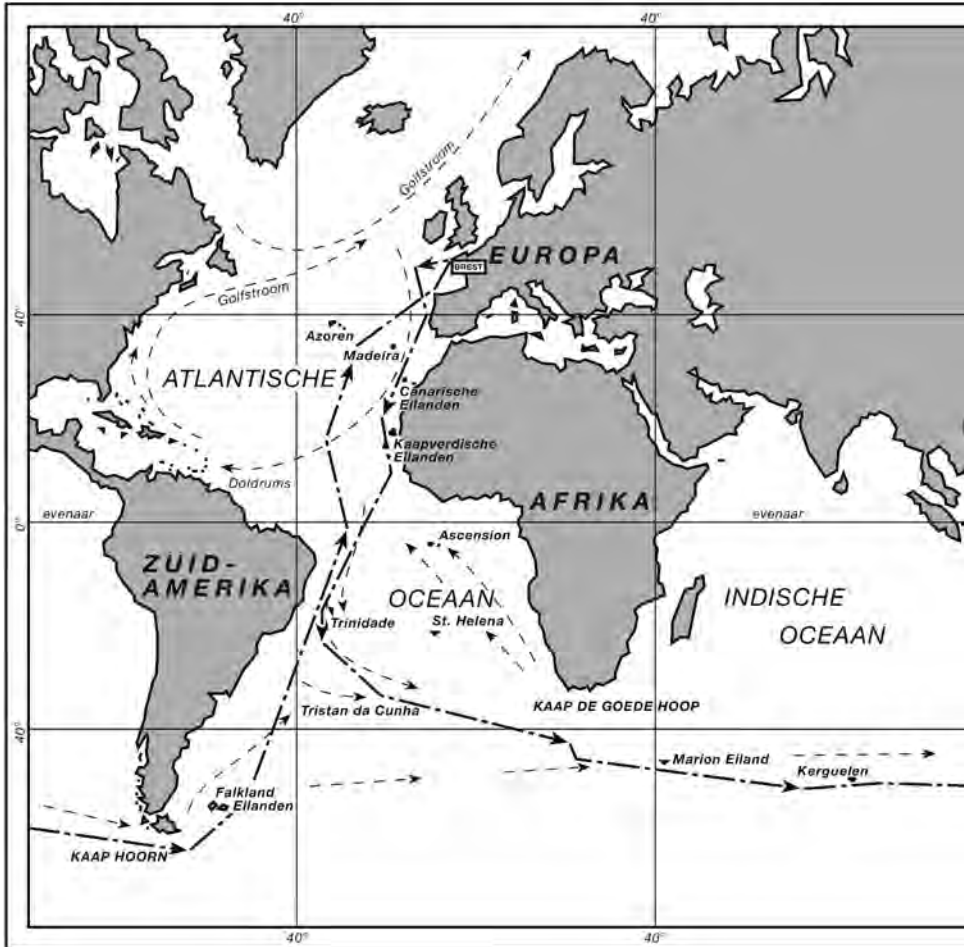
Ik kon niemand meer wat uitleggen. Ik had me reeds afgezonderd voor mijn taak, maar heb altijd de consequenties van mijn daden volledig geaccepteerd, ook op de momenten van onbegrip. Achteraf met grote pijn en grote moeite.

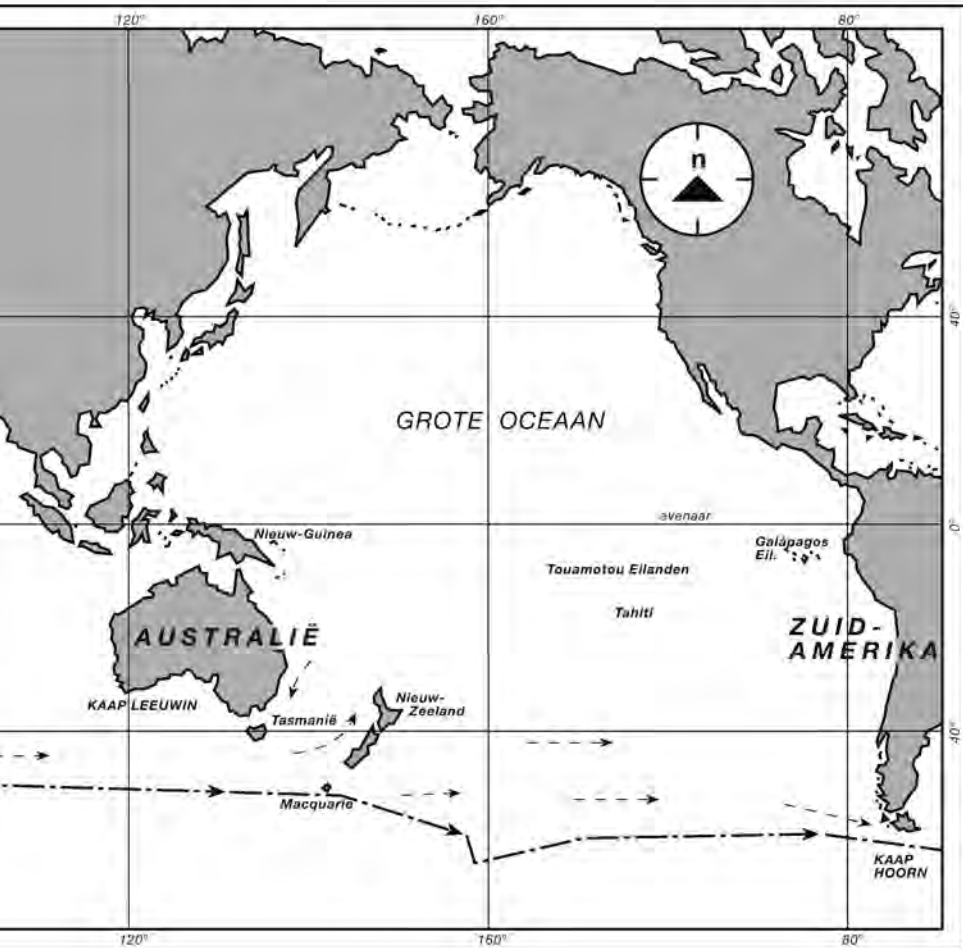
Jarenlang heb ik geleefd op mijn intuïtie. Deze keer heb ik op mensen vertrouwd, vrienden, jongens van stavast, van wie ik dacht dat zij mij volledig begrepen. Aan wie ik dacht veel gegeven te hebben. Die met mij wilden werken ook voor hun eigen avontuur en uit respect voor mij, als oorzaak van hun avonturendrang.

Ik hield van mijn team. Ik was trots op ze.

Dit boek is het proces van de reis. Een puzzel, omdat er een verschil is tussen de waarheid van de zee en de waarheid van de wal.

Deel 1

Hoofdstuk 1

Gelukkig zie ik het land niet. Ik heb er ook helemaal geen behoefte aan. Ik zit nu op zee en dat is voldoende.

De noordoostpassaat stond de hele dag iets te veel in het noorden en dwong mij een koers te varen die mij dicht langs de Cabos Verdes zou brengen. Maar gelukkig zie ik ze niet. Het is nacht en aarde-duister. Sterren komen er bijna niet door. De horizon is nauwelijks te zien. Ik hoor de boegen door het water klieven. Buiswater spuit mij af en toe in het gezicht.

Het interesseert mij niet. Dat ik het land niet zie, dat heeft mijn interesse. Het heeft mij een dag lang beangstigd land te moeten zien. Daar ben ik nog niet op ingesteld. 'Too long in exile' klinkt het door de speakers aan dek. Ik hoor gitaren, een drumstel, blazers en Van Morrison. Too long in exile... Pas vertrokken en ik zing mee.

Ik steek het heklicht aan. Speciaal op een hoogte gezet om straks de achteropkomende brekers van de zuidelijke oceaan aan te zien komen. Nu schijnt het licht op de twee witte strepen achter de boot. Kielzog. Mijn vluchtige spoor in een wereld die ik achter mij laat. Een wereld die ik net als dat land even niet hoop te zien. In mijn hoofd blijft ze wel leven, maar de aanblik ervan wil ik uitstellen. Ik wil mij concentreren op de kapen, de hoeken en gaten op mijn route, waarvan alleen Kaap Hoorn een kans maakt om gezien te worden.

Nadat ik een tijdje aan dek heb gestaan, zijn mijn ogen aan de duisternis gewend geraakt. Venus schijnt haar gouden licht in het zwakke schijnsel van een dunne maansikkel. Ik zie nu ook meer sterren tussen donkere wolkenmassa's. Het licht van een schip in de verte. Daar waar de horizon moet zijn. Soms hoor ik een vliegende vis aan dek slaan. Ik raap ze nu niet op. Morgenvroeg pas, dan zoek ik een paar verse uit.

Ook de lichten van het schip storen mij. Ik wil niks zien. Alleen mijn zee en mijn scheepje dat daarop vaart. En mijn wolken, mijn hemel, het blauw, de zilveren schitteringen van uiteenspattend water. Verder alleen de wind in zijn machtige toonaarden, met zijn hoge en lage geluiden. Soms heel zacht, dan weer oorverdovend. Ik weet het.

Ik weet dat ik ook die wind beangstigend gierend aan mijn scheepje zal voelen trekken. Ik weet het...

Maar nu, vannacht, omdat ik het land niet zie, is de vrede nabij. Nu stuwt de wind mij voort into the mystic. Zo wil ik het. Zo eis ik niets meer. Zo klaag ik niet meer.

De koele wind glijdt over mijn blote bast. Ik trek een shirtje aan. Het wordt fris. Plus-twintig graden. Ik lach. Ik geniet. Er blijft niets anders over dan hier te blijven staan in het niets van water en lucht.

Ik steek een sigaartje op. Het vuur uit de Zippo verblindt me even. Ik trek de zware rook naar binnen. Ik voel mijn longen zwellen. De scherpe tabaksgeur trekt door mijn strot. Ik blaas de rook uit richting land. Niets kan mij nu nog deren. Niets kan mij nu nog gebeuren. Een gevoel van almacht komt diep uit mijn binnenste naar buiten gestroomd. Hier sta ik. Ik kan niet anders.

Veranderend weer. Een deining uit het zuiden en golven van slecht weer dat al weer voorbijgetrokken is lopen door elkaar. Onrust. Chaos. Er is absoluut geen enkele regelmaat te bekennen. De optelsom van drie dagen kalmpjes en tropische regenbuien, met ergens ver weg natuurlijk een depressie. De schokken door de mast en het want, dat vreselijke schudden van het schip, die onaangename bonkende rotbewegingen op die door elkaar heen lopende golven.

Het schip vaart er minder goed op. De eerste energie van de wind in de zeilen wordt omgezet in schudden en trillen en juist niet in voortgaande beweging. Dit is ellende. Plus-veertig graden, brandende zon. Dan weer een dikke bewolking. Het naderende warmtefront.

Heen-en-weer-gestoot en gesmijt. Laat nu eens, zeetje... Kan dat nu niet anders, stil nou. Ik schreeuw het bijna uit. De zee luistert niet, nee, natuurlijk niet.

Aan vroeger denk ik steeds minder. Wat is dat eigenlijk ook, 'vroeger'. Gisteren of vorig jaar of nog veel eerder. Of die twee zomershits die mijn zomers flink in de war schopten. De ene ging over in bed wakker wordende dromen, de andere over nachten in een hotel met het beddegoed onherkenbaar verspreid door de kamer. Dat is nog eens wat anders dan wakker worden naast een zeepbel.

Ik zit nu in m'n derde week. De wind trekt lekker aan en meer

dan nu hoeft ook weer niet. Als het maar constant blijft, dan loopt het scheepje ook constant. Dan draait-ie z'n mijltjes.

In de verte, op een mijl of veertig afstand, zie ik de toppen van Trindade boven de horizon uitrijzen. Het is al tegen de avond; over een uur zie ik niets meer. De twee toppen vervagen, een zwarte vogel zit op de antennekoepel van de satcom. Zwarte buien in de verte. Rond Trindade hangt vaak een *patakesse*, zoals Pierre een zadelgebied tussen twee luchtstromen noemt.

Sterren tussen de wolken door. Oneindige diepte. Meer boven me dan onder me. Onder houdt het een keertje op. Daarboven nooit.

De volgende morgen bij daglicht zit het rondom vol met grijze regenbuien. Weinig wind. Ik heb al zesendertig uur de reacher opstaan. Ik moet door dit gebied van kalmte. Ik wil niets verliezen. Maar met de paardenbreedtes van het zuidelijk halfrond heb ik altijd meer last gehad dan met de doldrums.

Ik ga naar binnen. Zet koffie. Stuk koek erbij, zolang er koek is. Vanuit de koepel kijk ik naar de reacher. In die buien lijkt niet veel wind te zitten. Lekker die koffie. Oplos. Straks een weerbericht van Pierre.

Plotseling valt de wind uit de lucht. Ik naar buiten. Het regent. De wind komt recht van voren, grijpt de reacher, klapt hem in en draait hem om de mast. Ik maakt de val klaar. Draai de reacher met moeite op de roller. Het laatste stuk past er niet op. Ik laat de val zakken. Het zeil blijft even tegen de mast hangen, maar zakt dan toch verder. Als het hele zootje in het net en aan dek ligt, loop ik naar voren. De wind neemt de flap op die niet op de roller past, sleurt het zeil mee overboord, in het water. De lap schept een ton water. Ik voel de boot remmen. Ren naar achteren. Leg de boot met de kop in de wind en begin de reacher naar binnen te lieren. Als het zeil aan dek ligt, zie ik twee scheuren.

Met een klap valt er een blok aan dek. Een lange lijn erachter aan. Het blok glijdt in het water. Door de snelheid van de boot trekt hij de lijn met een noodvaart mee. Ik kan net niet op tijd mijn voet optillen. De lijn snijdt over mijn enkel een jaap van wel drie centimeter. Het brandt.

Ik doe er Betadine-zalf op. Voordat ik bij de veertigste breedtegraad ben, moet het genezen zijn. Dan moeten de sokken en de laarzen weer aan. Dan kun je geen wond aan je voet gebruiken. Die zou alleen maar verder rotten.